

Når kirsebærtræerne blomstrer

Den korte stund, når kirsebærtræerne blomstrer

Af Susan Skogstad

Doris Dörrie går i denne film ind bag den konventionelle facade, som hovedpersonerne krampagtigt holder fast i. Hun afklæder dem, som om de var en russisk matrioska dukke, indtil det inderste i sjælen kommer frem for dagens lys. Med stor følsomhed og fyldt med symbolisme, trænger Doris Dörrie ind i hovedpersonernes sjæle.

I første del af filmen viser hun deres tilpasning til en magelig, men ligegyldig tilværelse, hvor tanker og følelser bliver fortrængt, fordi de skal fortrænges. Følelser er ikke noget man viser i et moderne europæisk samfund nord for Alperne. I den anden del af filmen bruger Dörrie en surrealistisk og æstetisk, poetisk fortællerstil, der næsten er minimalistisk i sin udtryksform. Ved hjælp af den unge Yu, lykkes det Rudi at trænge tættere på Trudi og hendes følelser. Yu lærer ham at fange øjeblikket. Man kan næsten sige på en eksistentielistisk kierkegaardsk manér, for den skønhed, som kirsebærtræerne har, når de blomstrer, varer kun en lille stund. Denne korte stund må man fange og siden hen huske resten af livet. Ligeså er det med de korte lykkelige øjeblikke, man må forsøge at indfange dem i hukommelsen.

Filmene er delt op i to fortællinger og en epilog. Første del af historien begynder med det midaldrene ægtepar Rudi og Trudi, der lever i et tilsyneladende konformistisk ægteskab. Børnene er fløjet fra reden og har nok i deres egen dagligdag. Da Trudi får at vide, at Rudi er alvorlig syg, beslutter de sig for at tage til Berlin og besøge deres børn. De bliver mødt af deres børns selvoptagede. Deres børn og børnebørn synes, Rudi og Trudi forstyrrer deres travle dagligdag, og ønsker at de tog hjem til provinsen igen.

Livet gemmer dog på nogle overraskelser, for Trudi dør pludselig, og det går op for Rudi, at han savner hende, og at han faktisk aldrig rigtig har kendt hende. I sin søgen efter hendes essens finder han hendes klæder frem og begynder at tage dem på. Håbet er at lære hendes inderste tanker at kende. Han rejser til Japan for at besøge den søn, som Trudi holdt mest af. Japan havde altid haft en mystisk dragning for Trudi, og det smittede også af på hendes søn.

Anden del af filmen starter med, at Rudi befinder sig i Tokyo, omkranset af anonyme højhuse. Lidet aner han, at her skal opleve sit egen 'eksistentielle forår'. Han tør forlade sine grå gamle vaner og åbne op for sine inderste følelser, for på den måde at kunne nå Trudi. Gennem Yu lærer han at udtrykke sig i den japanske dans 'butoh', der er et ritual, hvor de levende danser med de døde. Det er 'skyggernes dans', eller mærkerne efter det ikke levede liv. Naturligvis ser man også Fuji-bjerget med al hvad dens symbolik indebærer om det fjerne men dog nære, hvis man åbner sine ører og øjne for omverdenen.

Epilogen virker forudsigelig: Rudi dør pludseligt og efterlader et brev med penge til Yu, der skal sørge for, at han bliver brændt efter det shintoistiske ritual, hvorefter hans urne, dekoreret med kirsebærblomster, bliver begravet ved side af Trudi.

Man kan sige, at filmen er en slags indre 'road movie', der fører tilskueren ud og siden tilbage til oprindelsen: "Af jord er du kommet. Til jord skal du blive. Af jorden skal du igen opstå". Hovedbudskabet er, at vi skal huske at leve mere i nuet og ikke fortrænge vore drømme, for vi véd aldrig, hvornår Døden banker på vor dør.

Filmfakta

Kirschblüten (Hanami) - Tyskland/Frankrig 2008 - Instr. og manus: Doris Dörrie - Medv.: Elmar Wepper, Hannelore Elsner, Aya Irizuki, Maximilian Brückner, Nadja Uhl - Biografpremiere d. 21/8 2009 og på DVD d. 26/4 2010 - Distribution/pressebilleder © Sunrise Film

Links

<http://www.cinemazone.dk/review.asp?id=7533&area=2>

<http://www.eyeforfilm.co.uk/review/cherry-blossoms-film-review-by-jennie-kermode>

<http://www.nytimes.com/2009/01/16/movies/16cher.html>